

Arrest

nr. 61 290 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 7 februari 2011 en het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 7 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert bij beslissing van 26 juni 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

De verzoekende partij dient op 15 oktober 2008 een nieuwe asielaanvraag in. Op 25 november 2008 beslist de gemachtigde van de minister tot de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. De ingestelde vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen op 17 februari 2009 bij arrest nr. 23 107.

Op 6 april 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 24 juli 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Bij arrest nr. 34 382 van 19 november 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenzeer de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 oktober 2011 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 7 februari 2011 tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Deze beslissing wordt op 7 februari 2011 aan de verzoekende partij betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten J.I. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn: (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 06/10/2010 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 17 april 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 mei 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 juni 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 oktober 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 november 2008. Overwegende dat de betrokkene op 6 april 2009 een derde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 april 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 november 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 oktober 2010 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een internetartikel naar voren brengt over zijn land van herkomst waarbij opgemerkt moet worden dat dit algemeen van aard is, dat de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag een algemeen artikel naar voren bracht, dat alle asielaanvragen van de betrokkene definitief negatief werden afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart van zijn vader en moeder naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de situatie van de christenen in Pakistan waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds eerder melding maakte tegen de Belgische asielinstanties dat hij christen is, dat de asielaanvragen van de betrokkene desondanks negatief werden afgesloten, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. (...)"

Op 7 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing wordt op 7 februari 2011 aan de verzoekende partij betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de persoon die verklaart te heten J.I. (...) geboren te (...) en van nationaliteit (...) te zijn het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Pakistan voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweed lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

De betrokkene verblijft reeds sinds 16 april 2008 (volgens zijn eigen verklaringen tijdens het gehoor van zijn eerste asielaanvraag) in België, de betrokkene diende op 17 april 2008 een eerste asielaanvraag in België negatief werd afgesloten op 27 juni 2008 door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 15 oktober 2008 diende de betrokkene een tweede asielaanvraag in België in zonder te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, op 25 november 2008 werd de tweede asielaanvraag van de betrokkene negatief afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken en de betrokkene kreeg hierbij het bevel het grondgebied te verlaten, de betrokkene ging hier niet op in en diende op 6 april 2009 een derde asielaanvraag in België in die op 19 november 2009 definitief negatief werd afgesloten, de betrokkene kreeg op 5 januari 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken, de betrokkene ging hier niet op in en hij diende op 6 oktober 2010 een vierde asielaanvraag in, de betrokkene is dan ook nooit vrijwillig vertrokken van het Belgische grondgebied en hij keerde niet vrijwillig terug naar zijn land van herkomst.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

De betrokkene heeft nooit een gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, de betrokkene kreeg na zijn tweede asielaanvraag van de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 november 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, de betrokkene ging hier nooit op in, na de afsluiting van zijn derde asielaanvraag kreeg de betrokkene op 5 januari 2010 nogmaals een bevel om het grondgebied van de Dienst Vreemdelingenzaken maar de betrokkene ging hier evenmin op in, de betrokkene heeft dan ook nooit een gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en bij keerde niet vrijwillig terug naar zijn land van herkomst. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt de exceptie van onbevoegdheid op, in zoverre de vordering is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, daar de Raad ingevolge artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), niet bevoegd is hiervan kennis te nemen.

De Raad stelt vast dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet een beroep kan instellen bij de

raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van de verzoekende partij.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2 De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2010 is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name *'hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum'*. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoekende partij, dat voormelde bevel van 5 januari 2010 niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat deze principieel uitvoerbaar is.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2010 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van *"artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel."*

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Artikel 62 bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker legde volgende nieuwe stukken voor:

- (i) Recent krantenartikel welke de ernstige christenvervolging in Pakistan bevestigt en meer bepaald de onhoudbare christenvervolging op de oorspronkelijke woonplaats van verzoeker alwaar ook zijn ouders woonden (de ouders van verzoeker dienden hun woonplaats naar aanleiding van die feitelijkheden te ontvluchten);*
- (ii) De identiteitskaart van zijn ouders waaruit hun plaats van woonst blijkt.*

Dat wat betreft de krantenartikels de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelt: “Overwegende dat de betrokkene een internetartikel naar voor brengt over zijn land van herkomst waarbij opgemerkt moet worden dat dit algemeen van aard is, dat de betrokkene er niet in wordt genoemd”

Dat verzoeker niet eens de kans werd geboden ten gronde uitleg te verschaffen omtrent dit artikel.

Dat dit artikel niet zomaar van algemene aard is, maar juist betrekking heeft op recente en ernstige christenvervolging niet zomaar in “zijn land van herkomst” maar wel exact op de woonplaats van verzoeker in Pakistan meer bepaald “Warsvura”.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier totaal is aan voorbij gegaan, stellende dat het louter een internetartikel van algemene aard over Pakistan is, welke verzoeker niet zou aanbelangen.

Dat dit artikel degelijk verzoeker aanbelangt gezien het de situatie van de christenen betreft, niet zomaar algemeen in Pakistan, maar wel concreet deze in de woonplaats van verzoeker in Pakistan ‘Warspura’. De situatie in Warspura voor christenen is totaal onhoudbaar geworden, wat wordt bevestigd door de internationale pers.

Dat verzoeker niet de kans werd geboden enige uitleg ten gronde te bieden bij het kwestieuze krantenartikel.

Dat dit artikel nochtans ontegensprekelijk het bewijst levert dat de situatie in zijn woonplaats in Pakistan ten eerste is verergerd en te meer onveilig is geworden voor christenen. Dat wat betreft de

identiteitskaart van zijn vader en moeder de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelt: "Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart van zijn vader en moeder naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag."

Dat verzoeker deze identiteitskaarten neerlegde ten bewijze dat hij uit Warspura afkomstig is. Dat deze ID-kaart dient samengelezen te worden met de recente gebeurtenissen en ernstige christenvervolging in Warspura.

Dat deze identiteitskaarten ontegensprekelijk het bewijs leveren dat verzoeker woonplaats had in Warspura.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel verzoeker de kans niet bood om dit verband tussen de ID-kaarten en de krantenartikels uitéén te zetten. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf ook geen enkel onderzoek deed en niet eens heeft opgemerkt dat de krantenartikels en de recente gebeurtenissen van ernstige christenvervolging juist plaatsvonden in de woonplaats van verzoeker in Pakistan te Warsura!!!

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij gebrek aan enig onderzoek dan ook lukweg stelde dat het algemene krantenartikels betreft.

Dat het dan ook duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat de christenen op de woonplaats van verzoeker leven in complete angst en diversen hun woonplaats zijn ontvlucht. Dat ook de ouders van verzoeker naar aanleiding van de recente gebeurtenissen hun woning ontvluchtten.

Dat in de internationale pers wordt bevestigd dat de situatie in Warspura en ook in het algemeen in Pakistan voor christenen onhoudbaar is geworden.

Dat ook heden in januari-februari 2011 Pakistan opnieuw in de pers kwam gezien de moord op Gouverneur Salman Taseer welke een voorstel tot afschaffing van de blaamwetten, blaamwetten welke valselijk lastens de christenen worden gebruikt om hen zonder eerlijk proces te executeren.

Dat de Eerste Minister en President van Pakistan Yousaf Raza Gilani, na de moord op de gouverneur, de betreffende afschaffing zelfs niet meer durfde door te drukken uit vrees voor de moslimextremisten welke ook lastens hem moorddreigingen hadden geuit.

Dat de overheid ontegensprekelijk niet in staat is iets te doen aan de christenvervolging, integendeel. Dat de overheid zelfs riskeert te worden vermoord en zelfs worden vermoord (zie moord in januari 2011 op de Gouverneur), als zij ook maar pogen om iets aan de chirstenvervolging te doen.

Deze motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de nieuwe stukken van verzoeker.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De dienst vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen gegeven worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering' (zie supra).

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Er wordt geen woord gerept over recente ernstige feitelijkheden (juli 2010) en christenvervolging in de woonplaats van verzoeker Warspura, waarvoor verzoeker de nodige nieuwe bewijsstukken voorlegde.

Ook wordt geen woord gerept over de actuele situatie in Pakistan (ook nog in januari — februari 2011) welke ten eerste is verergerd en waar de situatie voor christenen onhoudbaar is geworden.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

Er wordt geen woord gerept en niet ingegaan op het feit dat op 21.7.2010 zich ernstige incidenten voordeden tegen de christelijke minderheid, gerapporteerd in alle internationale kranten, exact in de woonplaats van verzoeker “Warspura” waar zijn ouders nog woonden (stuk 6).

Dit is uiteraard een nieuwe feitelijkheid welke een nieuwe asielaanvraag rechtvaardig, gezien de verergering van de situatie en christenvervolging juist op de woonplaats. Daarnaast is ook de situatie algemeen in Pakistan onhoudbaar geworden voor christenen.

Gezien de incidenten exact op de woonplaats in Pakistan van verzoeker, zijnde “Warspura”, welke de christenvervolging ontegensprekelijk bevestigen, deed verzoeker een nieuwe asielaanvraag waarbij hij terzake een recent krantenartikel neerlegde van deze ernstige christenvervolging in zijn woonplaats en waarbij hij kopie van de identiteitskaart van zijn ouders neerlegde teneinde hun woonplaats te Warspura te bewijzen.

Zijn ouders, en ook andere christenen, zijn na deze incidenten en aanval op de christenen in Warspura hun woonplaats ontvlucht.

Verzoeker bewees dan ook ontegensprekelijk dat de situatie op zijn oorspronkelijke woonplaats onhoudbaar is en deze plaats eens te meer totaal onveilig was geworden voor christenen en legde tevens nieuwe stukken voor. Zijn ouders dienden zelfs hun woonplaats in Warspura te ontvluchten! Er is duidelijk sprake van nieuwe feitelijkheden, een verslechtering van de situatie in Pakistan en verzoeker legde daarenboven ook nieuwe stukken neer. Deze stukken werden evenwel niet met de nodige zorg onderzocht door de dienst vreemdelingenzaken.

Het is ten eerste onbegrijpelijk dat inzake deze nieuwe asielaanvraag zonder enige concrete motivering en zonder nazicht van de actuele situatie voor christenen in Pakistan, een beslissing weigering tot in niet in overwegingname van een asielaanvraag en bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde (stuk 1).

Immers is niet alleen de situatie en de veiligheid van christenen in het gevaar in Warspura, maar overal in Pakistan wordt de situatie onhoudbaar.

Zo dient verwezen naar de uitvoering van de doodstraf in november 2010 lastens een vrouw die valselijk werd beschuldigd van blaam tegen de profeet Mohammed omdat ze gewoonweg christen was (zie stuk 7).

In januari 2011 werd de Gouverneur of Punjab, Salman Taseer, nog vermoord gezien hij voorstander was van de hervorming van de doodstraf voorzien in Sectie 295 C van de Pakistaanse Strafwet welke blaam tegen de profeet Mohammed strafbaar maakt met de doodstraf.

Gezien de moord op de Gouverneur werden de plannen tot hervorming van de strafwet niet verder gezet, wat een overwinning was voor de meerderheid van de radicale moslimbevolking in Pakistan. Op 4 februari 2011 werd immers beslist door Sherry Rehman (welke ook met de dood werd bedreigd) om het wetsvoorstel tot wijziging van de Pakistaanse blaamwetten niet verder te zetten (stuk 7).

De misbruiken van deze blaamwetten zullen dan ook gewoonweg verder gezet worden lastens de christenen.

De christelijke minderheid in Pakistan schreeuwt het op heden uit en voelt zich totaal onveilig en leeft in continue angst (zie recente krantenartikels en commentaar: stuk 7). Vele christenen plannen om Pakistan te ontvluchten (zie artikel stuk 7).

Gezien de totaal onveilige situatie in Pakistan (en ook ten eerste op zijn oorspronkelijke woonplaats) welke nog erger is geworden dan toen verzoeker zijn land is ontvlucht, is het totaal onaanvaardbaar dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen en verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde werd betekend, ZONDER dat zijn nieuwe stukken en de situatie in Pakistan (ook deze van zijn oorspronkelijke woonplaats) op enige wijze, laat staan zorgvuldige wijze, werden onderzocht en ZONDER dat terzake enige adequate motivering wordt gegeven.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Verzoeker benadrukt dat hij op 12.7.2010 een regularisatieaanvraag indiende en er nog geen beslissing werd genomen in deze regularisatieaanvraag. In hoofde van verzoeker bestaat er bij terugkeer duidelijk een risico op schending van de fundamentele rechten uit het EVRM (zie infra). Zodoende houdt de afgifte van het bevelschrift om het grondgebied te verlaten, een schending in van de formele motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de beginselen van behoorlijk bestuur niet gerespecteerd door een beslissing te nemen zonder zich te baseren op alle elementen in het dossier!

Verzoeker verwijst naar onder meer twee principearresten van de Raad van State: RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507, waarbij werd geoordeeld dat in de gevallen waarin een 9bis aanvraag werd ingediend op straffe van schending van de formele motiveringsplicht geen uitwijzingsbevel kan worden afgeleverd.

Trouwens zijn er in casu concrete aanwijzingen dat repatriëring een schending zou uitmaken van de fundamentele rechten zoals artikel 2, 3, 5, 8 en 9, zodat eens te meer het uitwijzingsbevel een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij haar vierde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar er geen nieuwe gegevens werden aangebracht, met opgave van de redenen waarom de aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3 Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610).

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Uit documenten die geen bewijswaarde hebben, kunnen immers geen aanwijzingen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet afgeleid worden. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of onwettig om documenten die op zich geen bewijswaarde hebben niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te beschouwen.

3.4 De verzoekende partij stelt dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad ten gronde uitleg te verschaffen omtrent het neergelegde krantenartikel en dat dit krantenartikel niet zomaar van algemene aard is, maar betrekking heeft op recente en ernstige christenvervolging exact op de woonplaats van de verzoekende partij in Pakistan, meer bepaald “Warspura”. Verder stelt zij dat zij de identiteitskaart van haar vader en moeder neerlegt maar dat zij niet de kans kreeg om het verband tussen de ID-kaarten en het krantenartikel uitéén te zetten, dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel onderzoek deed en niet heeft opgemerkt dat de krantenartikels en de recente gebeurtenissen van ernstige christenvervolging juist plaatsvonden in de woonplaats van de verzoekende partij in Pakistan.

Zoals reeds gesteld in de bespreking in punt 3.3 worden de aangebracht gegevens niet aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er ‘ernstige aanwijzingen’ bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoorverslag op 27 januari 2011 de volgende uitleg heeft verschaft omtrent het gevoegde krantenartikel, de identiteitskaart van haar vader en moeder en de christenvervolging: *‘Kort na mijn vertrek in 2008 verlieten ook mijn ouders R. P., waar wij woonden. Zij gingen naar F. wonen. Dit kan ik u bewijzen aan de hand van de kopie van hun identiteitskaarten die ik hier vandaag voorleg. Aan de hand van het artikel wil ik u aantonen dat de situatie in Faisalabad voor de Christenen heel gevaarlijk is. Mijn ouders wonen daar nog steeds. De twee Christelijke mannen die gedood werden wegens blasfemie, woonden in dezelfde straat als mijn ouders. De hele straat wordt bewoond door Christenen en zij gaan gebukt onder veel angst. Uit angst voor verdere represailles tegen Christenen, en voor onlusten verbleven mijn ouders korte tijd na de dood van die twee christenen, bij een vrouw, ver weg. Maar nadien kwamen zij terug naar huis. Vele Christenen worden nu valselijk beschuldigd van blasfemie en activiteiten tegen de Koran. Op deze manier worden veel persoonlijke afrekeningen gedaan onder de mensen. De gouverneur van Punjab, Salman Taseer, wou veranderingen aan laten brengen in de wet, om te voorkomen dat mensen vals werd beschuldigd en daardoor onschuldig werden vermoord. Hij trachtte een presidentiële gratie verleend te verkrijgen voor Aisla Bibi, die veroordeeld tot de dood was door het gerechtshof. Maar ondertussen werd hij begin januari 2011 gedood door zijn eigen bodyguard. Hij was gedood omdat zijn bodyguard vond dat Salman met zijn uitspraken verraad pleegde van de Islam als moslim. Mijn familie en ik verlieten R. P. omwille van de vervolging van de Christenen. Maar waar zij nu ook wonen, is er nog steeds zero-tolerance en de situatie is er niet op verbeterd, alleen maar verslechterd. Mijn broer werd vervolgd door een moslimfamilie omwille van zijn relatie met een moslimeisje. Hij pleegde zelfmoord omdat hij de situatie niet langer aankon. Na zijn dood viseerden deze moslims mij. Ze wilden mij doden. Ze zoeken mij nog steeds. Ze zijn lid van extremistische groep, ze dragen groene tulbanden als kenmerk. Ik vraag hier opnieuw asiel aan omdat ik onmogelijk kan terugkeren naar Pakistan. Mijn leven is nog steeds in gevaar. Enerzijds door de moslims met wie mijn broer ook problemen had en anderzijds vrees ik ook voor vervolging omwille van mijn Christelijk geloof. (...)*”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 6 oktober 2010 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat zij *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. De bestreden beslissing stelt omtrent het bijgebrachte internetartikel dat dit algemeen van aard is, dat betrokkene niet wordt genoemd, dat zij tijdens een vorige behandeling van een asielaanvraag een algemeen artikel naar voren bracht en dat alle asielaanvragen definitief werden afgesloten, omtrent een identiteitskaart van haar moeder en vader, dat zij dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, omtrent de situatie van de christenen in Pakistan dat zij hiervan reeds eerder melding maakte aan de Belgische asielinstanties dat zij christen is, dat de asielaanvragen van de betrokkene desondanks negatief werden afgesloten, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt en de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat zij deze reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft derhalve geantwoord op hetgeen verzoekende partij naar voren heeft gebracht en heeft deze elementen niet inhoudelijk, maar slechts in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beoordeeld en besloten dat geen nieuwe elementen in de zin van voornoemd artikel aangebracht zijn. De verzoekende partij laat overigens na uiteen te zetten met welke elementen die relevant zijn voor de behandeling van het dossier, verwerende partij geen rekening heeft gehouden en op welke wijze zij in haar onderzoeksverplichting zou zijn tekort gekomen. De bewijslast terzake ligt nochtans bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

De verzoekende partij benadrukt tenslotte dat zij op 12 juli 2010 een regularisatieaanvraag indiende maar dat er nog geen beslissing werd genomen hieromtrent. De uiteenzetting van de verzoekende partij mist echter feitelijke grondslag daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 12 juli 2010 onontvankelijk werd verklaard op 10 februari 2011.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

De verzoekende partij kan niet dienstig de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet aanvoeren, aangezien artikel 52 van de vreemdelingenwet een bevoegdheid betreft die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt en het te dezen de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet betreft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), wordt verwezen naar de bespreking van het derde en het vierde middel.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting en vertrouwensbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht en dat verzoeker zijn christelijk geloof opnieuw niet op actieve wijze kan beleven.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De situatie in Pakistan is totaal onveilig, zie recente gebeurtenissen waar in januari 2011 zelfs een gouverneur werd vermoord omdat hij de blaamwetten welke valselyk tegen de christenen worden gebruikt wou afschaffen. Uiteindelijk werden deze wetten dan maar behouden, gezien de overheid zelf vrees heeft voor de moslim extremisten.

Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker weggerukt wordt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven abrupt afgebroken zou worden.

Tevens zou verzoeker dan zijn opleiding Nederlands dienen af te breken midden in het lopende schooljaar, met het risico van verlies van het lopende en volgend schooljaar en met onherstelbare schade wat betreft zijn toekomstige beroepsperspectieven.

Verzoekster heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoeker woont heden in de Internationale Kerk ‘Jezus levend water’ te Kortrijk en is daar actief als vrijwilliger en conciërge. Hij helpt bij de voedselverdeling, opvang van daklozen, hulp bij de jeugd en tienerwerking, ... Verzoeker valt niet ten laste van de gemeenschap, maar is een meerwaarde voor de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo’n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)”

3.6 Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet werd aangetoond dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze, op onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Voorts laat de verzoekende partij na aan te tonen met concrete elementen dat de bestreden beslissing haar leven in gevaar brengt. Daarenboven laat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het tweede middel is ongegrond.

3.7 In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duidt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoekster.

Verzoeker is het land België als het Zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Het begrip 'privéleven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

Tenslotte dient benadrukt dat verzoeker een opleiding Nederlands aan het volgen is en dat hij wanneer hij zou verplicht worden terug te keren de kans niet zou krijgen om deze studies te voltooien en derhalve zijn toekomstperspectieven zouden worden gestolen.

De beslissing met gevolg een verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

3.8 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift geenszins aan met wie zij een gezin zou vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt enkel dat zij *'het land België als het zijne is gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld'* en dat zij over een *'grote kennis- vriendenkring'* beschikt. De Raad van State heeft bovendien meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Bijgevolg maakt de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3.9 In een vierde middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM.

Ter adstruering van het vierde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

"Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Artikel 5 bepaalt:

"Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Artikel 9 bepaalt:

“Eenieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid, hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven zijn godsdienst of overtuiging te belijden door de eredienst, door het onderwijzen ervan, door de praktische toepassing ervan en het onderhouden van de geboden en voorschriften.”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel geeft om het grondgebied te verlaten met vrijheidsberoving en doordat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor worden ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Pakistan loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen, waaronder de doodstraf. Het is immers een algemeen bewezen feit dat de christenen in Pakistan worden gediscrimineerd, onmenselijk behandeld, vervolgd, bedreigd en zelfs vermoord. Ook is het bewezen dat verzoeker persoonlijk werd vervolgd. Dit wordt bevestigd door de Pastoor van zijn stad.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Pakistan onmogelijk de bescherming invoeren van de Pakistaanse overheid en de politie, gezien deze tot heden totaal niet in staat zijn om een einde te stellen aan de christenvervolging in Pakistan.

Dit wordt bewezen door internet- en krantenartikels. Te meer kan verwezen naar het feit dat geen gehoor werd gegeven door de Politie aan de vraag om in de wijk van verzoeker te patrouilleren na ontvangst van de dreigbrieven door de Christenen in maart 2008.

De recente gebeurtenissen van januari februari 2011 bewijzen eens te meer dat de overheid niets kan doen aan de christenvervolging. Toen de gouverneur Salman Taseer probeerde hieraan iets te doen, voorstel afschaffing blaamwetten, werd hij zelfs vermoord.

De Eerste Minister en President van Pakistan Yousaf Raza Gilani durfde, na de moord op de gouverneur, de betreffende afschaffing zelfs niet meer doordrukken uit vrees voor de moslimextremisten welke ook lastens hem moorddreigingen uitten.

De situatie in Pakistan is ten zeerste verergerd.

De bestreden beslissing werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Pakistan zijn leven in gevaar.

De stukken en nieuwe feitelijkheden werden niet eens ten gronde onderzocht en de asielaanvraag van verzoeker werd gewoon niet in overweging genomen. Dit is niet aanvaardbaar gezien de ernstige nieuwe dreiging lastens christenen in Pakistan een bewezen feit is waarin zelfs gehoor werd gegeven in de ganse internationale pers en verzoekers tevens nieuwe stukken heeft bijgebracht omtrent gebeurtenissen in zijn plaats van herkomst en de ID kaarten van zijn ouders welke hun woning en woonplaats hebben dienen te ontvluchten gezien zij christen zijn.

Ook wordt artikel 9 zonder enige twijfel geschonden. Het staat vast dat verzoeker in Pakistan zijn godsdienst zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven niet actief kan belijden door de praktische toepassing ervan en het onderhouden van de geboden en voorschriften. Indien men de Bijbelse principes en waarden zou toepassen in Pakistan weet iedereen dat je wordt vermoord.

Hoe dan ook alleen het onderhouden van de eredienst en het louter actief belijden van de christelijke godsdienst in zijn particulier leven zonder dit zichtbaar te maken, wordt niet aanvaard in Pakistan. Ook christenen die niet openlijk te kennen geven christen te zijn, worden vermoord louter om het feit dat men ontdekte dat ze christen zijn.

Er is in Pakistan werkelijk sprake van grove christenvervolging en in die zin grove schending van de rechten van de mens. De overheid van Pakistan is niet in staat een stop te zetten aan deze praktijken. De meerderheid van de Pakistaanse bevolking is immers radicaal Islamitisch.

De situatie in Pakistan wordt ontegensprekelijk alsmaar erger en is compleet onhoudbaar en onveilig voor christenen.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

3.10.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.10.2.1 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.10.2.2 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.10.2.3 Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.10.3 Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.10.4 De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij bij een terugkeer naar Pakistan het reëel risico loopt dat zij wordt vermoord en onderworpen wordt aan een onmenselijke vernederende behandeling of straffen, waaronder de doodstraf, dat het een algemeen bewezen feit is dat de christenen in Pakistan worden gediscrimineerd, onmenselijk behandeld, vervolgd, bedreigd en zelfs vermoord, dat de verzoekende partij persoonlijk werd vervolgd en dat zij bij een terugkeer naar Pakistan onmogelijk de bescherming kan invoeren van de Pakistaanse overheid en de politie, gezien deze tot heden totaal niet in staat zijn om een einde te stellen aan de christenvervolging in Pakistan. Dit alles wordt bevestigd door de Pastoor van haar stad en door internet- en krantenartikels.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden daar zij niet doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Deze blote beweringen en eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaan evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij binnen deze context een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM volstaat de vaststelling dat haar betoog ook hier is beperkt tot het formuleren van blote beweringen zonder begin van bewijs, zodat ze evenmin een schending van betreffende artikelen aannemelijk maakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die op een mogelijke schending van artikel 9 van het EVRM wijzen. In de beslissing van de commissaris-generaal van 26 juni 2008 wordt gesteld dat *“kan er geen geloof worden gehecht aan de vrees die u meende te moeten koesteren omwille van uw geloof.”* De verzoekende partij stelde immers een vrees te koesteren voor de *“Sippah-e-Sahaba”* die een klacht onder artikel 295 C van het Pakistaans strafwetboek tegen haar zouden neergelegd hebben. In deze beslissing wordt duidelijk geargumenteed waarom de verklaringen van de verzoekende partij omtrent deze groepering ongeloofwaardig zijn. Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens de procedure voor de commissaris-generaal geen enkel begin van bewijs bijgebracht voor het bestaan van deze klacht. In de beslissing van de commissaris-generaal van 23 juli 2009 wordt gesteld dat *‘wat betreft uw vrees voor de “Sippah-e-Sahaba” dient te worden opgemerkt dat er reeds tijdens uw eerste asielaanvraag op werd gewezen dat deze weinig geloofwaardig is. Uw verklaringen afgelegd tijdens uw derde asielaanvraag bevestigen dit verder.’* en dat *‘er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de Pakistaanse autoriteiten’*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens in zijn arrest nr. 34 382 van 19 november 2009 dat *‘Verzoeker stelt tenslotte een vrees te koesteren als lid van de christelijke gemeenschap van Pakistan. Hij meent wegens dit loutere lidmaatschap bloot te staan aan vervolging, waarbij hij insinueert dat de*

Pakistaanse overheid niet bij machte is en zelfs onwillig is om hem te beschermen tegen het geweld van de moslims. Verzoeker verwijst daarvoor naar enkele krantenartikelen. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond (RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog enkele artikelen toe met betrekking tot ophefmakende rellen van 2 augustus 2008. Uit deze artikelen blijkt dat er christelijke doden gevallen zijn in een stad na vervolging door fundamentalistische moslims (stuk drie bij verzoekschrift). Uit de documenten blijkt evenwel dat het stadje waar deze tragische daad plaatsvond enkele honderden kilometers verwijderd is van verzoekers woonplaats, en dat de 3 miljoen Pakistaanse christenen verder over het algemeen in vrede leven'. Voor het overige zijn er in het administratief dossier geen documenten en elementen voorhanden die erop wijzen dat, wat de verzoekende partij persoonlijk betreft, de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 9 van het EVRM. In de in deze procedure bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens aangebracht heeft, met opgave van de redenen waarom de aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de uitvoering van de bestreden beslissing zal leiden tot een schending van artikel 9 van het EVRM.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS